

застаналъ, Бойко, като вкамененъ.
Като надгробенъ камъкъ неподвижно,
съ оборена на гръдъ глава стоя,
докле се сиустна тъмна нощъ. Тогава
упжти се къмъ кжщи той. И пакъ
непосмѣи презъ кжщний прагъ да влѣзе
и седна вѣнъ на низкия чердакъ
закри лице съ ржка — и първи пжтъ
студената самотностъ го обгърна —
и изъ очи му хлътнали изтръгна
сълзи, незнайни до сега за него . . .

И двата образа — на Ралица и Райка —
сж рисувани съ удивителна тънкость и то-
плота. Одухотворени и идеализирани, тѣ на-
помнятъ мадонитѣ на най-добритѣ черковни
живописци.

Въ тѣзи поеми най-добре поличаватъ и
характернитѣ особености на Славейковия епичес-
ки талантъ. Той е твърде специфиченъ, свързанъ
съ съзерцателно-философската му природа. Сла-
вейковъ се стреми къмъ широки обобщения, и
типизацията е най-характерниятъ моментъ въ
творчеството му. Вижда най-характерното, под-
чертава го и го идеализира. За това изображе-
нията му сж лишени отъ подробна конкрет-
ностъ и индивидуализация. Тѣ сж широко об-
хватни синтези безъ яркъ индивидуаленъ оц-
вѣтъ. Разказътъ му е безъ богата фабула:
почти я нѣма въ философскитѣ му поеми, а въ
„Ралица“ и „Бойко“ е твърде бедна. Погледътъ
му е обърнатъ не къмъ външнитѣ случки, а
къмъ вътрешнитѣ събития. Сгжстениятъ пси-
хологизъмъ и вещитѣ поетически характери-
стици сж най-важното съдържание на поемитѣ.
(Омаята на Ралицината усмивка, зловещото
предчувствие, което нараства въ тревога при
очакването на Ива, състоянието ѝ следъ него-